

TRIJP

Annemarie Bleeker

God knows you're lonely souls

UNKLE

Colofon

Quo Vadis Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)24-3243653
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

re druk november 2018 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving
Foto's: Annemarie Bleeker *View from Dry Island* (cover) en
Michiel van Nieuwkerk (auteur)
Druk: Hendrix de Meesterdrukkers, Peer

ISBN 9789492435101
NUR 301

© Annemarie Bleeker/ QV Uitgeverij, 2018 – Trijp
www.annemariebleeker.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Lange nachten, korte dagen. Ik word wakker in het bed voor het raam. Geen kussen, geen laken of deken, alleen het molton ligt verfrommeld aan mijn voeten. Slagregens tegen de ruit vertroebelen het uitzicht. In de donkerte van het glas zie ik een man. Hij ziet er slecht uit. Wallen onder zijn ogen. Zijn gezicht te mager. Ik wrijf zijn doorwoelde haar plat. Weerbarstige lokken glijden door mijn vingers. Het voelt aan als paardenhaar.

Niets heeft me tegengehouden om naar Schotland te gaan. Mijn bed rook naar zweet, naar spaghetti bolognese, naar sigaretten en verschaald bier. Zo zag mijn leven eruit na terugkomst uit Krecp. Ik dronk. Ik at in bed. Bezorgd eten. Tom kha kai, sushi, pasta, pizza, ik ontbeet in bed, restjes van de vorige avond, en bier. Ik dronk om de dag uit te stellen. Om het licht te verbannen achter de gordijnen, achter gesloten ogen. Totdat het ging schemeren. Totdat het donker werd en ik naar buiten kon.

Gisteren ben ik in minder dan tweeënhalve uur van het vliegveld naar het eiland aan de westkust gereden. Ik houd van

auto rijden. Zonder passagiers. Zonder radio. Het moment dat je een wordt met de auto en het geluid van de motor verstomt. Je wakker schrikt zonder in slaap te zijn gevallen. Even zonder gedachten. Zonder herinneringen.

De auto parkeerde ik aan de rand van de baai. Het was vloed. De planken van een uit gerecycled plastic opgetrokken brug hingen in het midden als een kinderattractie in een pretpark, tien centimeter onder water. Het eiland, nauwelijks twee voetbalvelden groot, telt maar één huis. In de gevel was met grof geweld een opening geslagen. Het rood van de weggehakte stenen baande zich als een in een oog gesprongen ader een weg over het witte pleisterwerk. Een man, onherkenbaar bepoederd met kalk, stak zijn hoofd uit het gat. Hij kauwde op zijn woorden voordat hij ze naar buiten spuwde en een krijtende meeuw hem overschreeuwde. Iets over Bernd en de bergen. Dat hij over twee weken, wanneer het jachtseizoen voorbij is, naar beneden zal komen. De bouwvakker wees in de richting van een vakantiehuisje aan de andere kant van de oever. Een rood golfplaten dak spiegelde in de zon.

‘De deur is open,’ riep hij.

Het vakantiehuisje zag er verlaten uit. Een bel ontbrak. Ik legde mijn hand op de klink van de deur die zonder enige moeite meegaf en liep naar binnen. Niemand. Het was stil. Alleen het getik van een plastic wandklok. Tik, tak, tik, tak. De tik veranderde nauwelijks van toonhoogte maar de tak

veranderde elke derde slag eigenwijs in een lage tok. Tik, tak, tik, tak, tik, tok. Aan de muur hing een kindertekening. Daaronder een boekenkast met een Nederlandstalig bibliotheekboek over de Schotse Hooglanden, code 9953. Roze viltstiftvlekken in het plastic tafellaken, een verkoold snoer van een broodrooster, kringen op het aanrecht, thee, oploskoffie, suikerzakjes, een kras in de vloer, kaarten. Op de vensterbank een altaar van beeldjes, van zeehonden en otters. Een schoon aanrecht. Op een van de keukenkastjes was een tweede kindertekening geplakt. In het midden van het beeld staat een pantserwagen. Aan de rechterkant van het voertuig herkende ik de mannen in de grijze pakken. Hun heupen reiken tot aan het luik. Het zijn reuzen. Grote grijze angstaanjagende reuzen. De pantserwagen, een miniatuur. Het is de tekening van Nikos. Dus dat heeft Bernd wel meegenomen. In zijn plunjezak. Meegenomen uit Kregg. Naar Amsterdam. Naar IJmuiden. Naar Newcastle. Naar de westkust van Schotland. Naar het huis op het eiland. Ja, zelfs naar het vakantiehuisje waar hij tijdens de verbouwing verblijft. Bernd, die binnen vierentwintig uur nadat we waren geland op Schiphol met de eerste de beste boot naar Newcastle was vertrokken. De plunjezak op de bijrijdersplaats van zijn oude Mercedes.

‘Alles wat ik nodig heb,’ zei hij.

Het voelde als verraad. En toch lig ik hier, een jaar later, in een bed dat uitkijkt over het water. De regen is gestopt en de lucht trekt open. Aan de overkant van de baai

kleuren alle schakeringen oranje, van hel oranje tot roodbruin, een Schotse berg. En alsof al die pracht niet genoeg is, reflecteert de berg in spiegelbeeld op het wateroppervlak. Een rimpeling in het water maakt de berg vloeibaar. Keien met een woeste haardos van zeewier dompelen langzaam onder. Witte schuimkraagjes drijven in treintjes voorbij. Bomen gehuld in goud. Alsof de herfst, op deze derde zaterdag in september, geen dag langer kan wachten om zijn intrede te doen. Die overvloed aan kleur. Als de boomgaarden in die eerste maand in Křečp. Ik ruik de bloesems van de kersbomen. Kinderen zwaaien naar ons. Ouders glimlachen. Een bejaarde man klapt opgetogen in zijn handen. We voelen ons euforisch op onze grote witte voertuigen. Als praalwagens worden we binnengehaald.

Hoofdstuk 2

Buiten wordt het donker. In de Schotse baai knikt in het schemerlicht een zeehond, kopje op, kopje onder, kopje op, kopje onder, me bemoedigend toe. Met zijn glanzende kop passeert hij een dobberende vissersboot. Tussen de autobanden die als stootkussens langs zij bungelen zie ik een reeks cijfers en letters. Ik veer overeind en laat me terug op het matras vallen. De boot is van Bernd. Het is de code die ik elke dag in spiegelbeeld op de kop van mijn linkerschouder lees. Ik sta op en loop naar de keuken. Mijn voetzolen plakken vast aan het vinyl, een mozaïek van vaalgrijze ruiten. In de keuken verandert de vloer in vierkante tegels. Het soort tegel waarmee je een pad plaveit in de tuin. In de koelkast ligt een blok cheddar en een halve liter bier. Ik open de fles en ga weer op het bed liggen. De vergeelde molton stinkt naar rottend afval. Naar Креп. In het raam glimlacht een meisje naar me. Ze staat in een weiland dat ligt te smoren onder een quilt van wit en grijs plastic, graait in een vuilniszak en steekt een afgekloven kippenbotje in haar mond. Een vrouw likt een kuipje boter leeg. Een man breekt zijn tanden op oud brood. Een kind pelt een beschimmelde si-

naasappel. Een oude vrouw ruikt aan een handvol koffieprut, spuugt erop, kneedt het samen als een bol klei en gooit het in haar tas. Een man steekt een stompje van een sigaret aan. Een jongen houdt een blikje cola als een trofee in de lucht, schudt het op en neer, neemt gretig een slok, en klapt kokhalzend voorover.

Ik ren naar de keuken, de smaak van cola en sigarettenpeuken in mijn mond, en klem mijn vingers om het koude graniet van het aanrecht. Mijn linkeroor piept als ik met mijn hoofd onder de kraan hang. Een hoge repeterende toon. Ze zeggen dat het minder wordt. Die hoop heb ik na een jaar opgegeven. Ik ben misselijk en ik heb een piepend oor en ik heb geen idee wat ik hier doe. Ik wilde weg uit de hoofdstad, weg van Roos. Was het toeval dat juist zij me had meegenomen die maandagochtend? Naar het huis met het nimmer aflatende licht. Ik kon onmogelijk langer bij haar blijven. Het is een straatlamp aan een stalen kabel die haar huis met de gevel van de overburen verbindt, de televisie die Roos vergat uit te zetten, het licht op de gang, in het trapenhuis als haar burens thuis kwamen, de zon die scheen langs het gordijn, de koplampen van inparkerende auto's onder haar slaapkamerraam. Ik moest weg. Ik ben weg. En nu?

Onrustig drentel ik heen en weer. De lege fles brandt in mijn hand. Had ik dan echt gedacht dat ik zonder kon? Het zweet breekt me uit. Alsof iemand plotsklaps de kachel hoog heeft gedraaid. Frisse lucht, ik heb frisse lucht no-